

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา

เมื่อพิจารณาถึงแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาคนพิการในปัจจุบันนี้ เราสามารถแบ่งออกเป็น กระบวนทัศน์ได้ 2 แนวคิดใหญ่ๆ คือ แนวคิดกระแสหลัก และแนวคิดทวนกระแส

แนวคิดกระแสหลักเป็นความเชื่อของสังคมไทยโดยทั่วไป ซึ่งมองภาพพจน์เกี่ยวกับคนพิการว่าเป็นคนด้อยโอกาสต้องการความช่วยเหลือจากรัฐและสังคมในฐานะผู้พึ่งพาอาศัยไม่สามารถช่วยเหลือดูแลตนเองได้ คนพิการ คือ ผู้ผิดปกติ เนื่องจากมีอวัยวะบางส่วนขาดหายไป จึงช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ต้องพึ่งพิงผู้อื่นทำให้ชีวิตของพวกเขาไร้ค่าขาดความมั่นใจในตนเองจนตรอก และไร้อำนาจภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว คนพิการจะสามารถสถาปนาอำนาจ พร้อมกับฟื้นความมั่นใจให้กลับคืนมาได้อย่างไรบ้าง ที่ในประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา เด็กพิการได้รับการส่งเสริมด้านการศึกษาที่เหมาะสมกับศักยภาพแห่งตนและให้โอกาสคนพิการประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองและทำประโยชน์ให้สังคมได้เช่นคนปกติ (วิชัย ศรีตุลานนท์, 2526 : 41) ตามแนวคิดกระแสหลัก ปัจจัยที่ทำให้คนพิการที่มีโอกาสเอาชนะความพิการของตนได้มีดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล อันหมายถึง การขาดความมั่นใจในตัวเอง เนื่องจากความพิการทำให้ตนต้องสูญเสียความสามารถและหน้าที่การทำงานที่ทำได้มาก่อน สูญเสียตัวตนและประเมินคุณค่าของตนเองต่ำ บางคนช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ต้องคอยให้คนอื่นช่วยเหลือตลอดเวลา
2. ปัจจัยด้านครอบครัว มักถูกดูแคลนคนพิการและไม่ให้กำลังใจ เช่น แม่เรียกลูกสาวว่า “อึ้งอ่ย” ทำให้เธอรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจตลอดเวลา
3. ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ วัฒนธรรมทางการแพทย์ที่นิยามว่าคนพิการผิดปกติ ซึ่งคนทั่วไปเชื่อเช่นนั้น และคนพิการเองก็คิดแบบเดียวกัน โดยไม่เคยตั้งคำถาม จนทำให้ขาดความมั่นใจ/ไม่กล้า แม้แต่จะทดลองทำด้วยตนเอง มีอะไรก็จะเรียกใช้คนอื่นอยู่ตลอดเวลา
4. ปัจจัยแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก บ้านที่ไม่ได้สร้างขึ้นมารองรับคนพิการ เช่น ประตูห้องน้ำแคบ รถเข็นเข้าไม่ได้ ทางเดินเชื่อมกันระหว่างห้องนอน ห้องอาหาร และห้องน้ำมิได้ปรับให้ลาด และห้องน้ำไม่มีที่ยึดเกาะ

แต่งงานวิจัยในปัจจุบัน (สายสุนีย์ ทับทิมเทศ และคณะ 2552 : 157) พบว่าคนพิการไม่ได้เป็นไปตามภาพพจน์ที่เคยรู้จักกัน งานวิจัยดังกล่าวพบศักยภาพใน “การดำรงชีวิตอิสระ” (Independent Living) ของคนพิการในแง่มุมต่างๆ ดังนั้น ในวงวิชาการจึงเกิดกระบวนทัศน์ของแนวคิดทวนกระแสที่ว่า การดำรงชีวิตอิสระจะช่วยทำให้คนพิการที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ กลับคืนสู่สังคมโดยสามารถ

ดำรงชีวิตอิสระได้สำเร็จ เปลี่ยนจากคนที่ท้อแท้สิ้นหวัง ให้กลายเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นใจตัวเอง และเต็มไปด้วยพลังที่ยืนบนขาของตัวเองอย่างกล้าหาญ กล่าวโดยสรุปแล้วจะพบว่า แนวคิดทวนกระแสพบว่าปัจจัยที่เอื้ออำนวยให้คนพิการลุกขึ้นยืนในสังคมได้มีดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ การมีผู้ช่วยส่วนตัวสำหรับช่วยอุ้ม/ยกคนพิการให้เคลื่อนไหวได้ เช่น คนพิการไม่มีขาแต่ขับรถเงิน โดยผู้ช่วยอุ้มเขาจากรถเงิน ไปยังเบาะที่นั่งคนขับ และคอยจับอุปกรณ์ให้พร้อมที่จะใช้งานได้ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นคนพิการ ไม่มีแขนก็มีผู้ช่วยส่วนตัวคอยอำนวยความสะดวกจัดหาอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ให้พร้อมใช้ โดยใช้คางเป็นตัวจับเคลื่อนเมาส์ (Mouse) ให้สามารถทำงานได้
2. ปัจจัยครอบครัว ได้แก่ การให้กำลังใจในการทำงาน ซึ่งเน้นการปรับตัว ยอมรับคุณค่าของคนพิการ การฝึกอาชีพและการตรวจรักษารวมทั้งการติดต่อหน่วยงานให้บริการช่วยเหลือคนพิการ ดังเช่น คนพิการท่านหนึ่งมีพี่สาวคอยสอนให้กำลังใจรักษาตัวเองก่อนจนเขาเลิกซึมเศร้า เลิกปล่อยมือปล่อยตัวพร้อมกับพยายามช่วยเหลือตนเองจนสามารถประดิษฐ์รถที่ใช้เคลื่อนย้ายผู้ป่วยได้สำเร็จ
3. ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ การฝึกอาชีพให้คนพิการ เช่น คอมพิวเตอร์ งานช่าง งานพิมพ์ งานประดิษฐ์ ฯลฯ เพื่อให้คนพิการสามารถใช้ชีวิตด้วยลำแข้งของตนเองได้จนไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นคนพิการอีกต่อไปนอกจากนี้ คนพิการต้นแบบก็มีความสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพของคนพิการ เนื่องจากคนพิการคล้ายกันย่อมเข้าใจกันได้ง่าย พวกเขาจะให้คำปรึกษาฉันท์เพื่อน สอนวิธีการช่วยเหลือตนเอง ในกิจวัตรประจำวัน และเป็นกำลังใจให้คนพิการกล้าลุกออกมาสู่สังคมได้อย่างมั่นใจ
4. ปัจจัยแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อช่วยให้วัยวะที่พิการกลับมาทำหน้าที่ได้แม้จะไม่เหมือนเดิม เช่น พิมพ์คอมพิวเตอร์โดยใช้ที่จับมือเป็นตัวช่วย หรือขาที่เดินไม่ได้ก็ใช้วีลแชร์ (Wheel Chair) พร้อมทางลาด ใช้อุปกรณ์ขาเทียมหรือแม้กระทั่งคนพิการทั้งแขนขาและนิ้วก็ใช้คางเป็นตัวช่วยโยกคันบังคับรถเงินหรือเลื่อนเมาส์ สิ่งอำนวยความสะดวกนี้จะช่วยคนพิการให้ก้าวข้ามความพิการได้

ปรากฏการณ์ของการพัฒนาคนพิการในท้องถิ่นตำบลสะตอเป็นกรณีศึกษาที่แสดงให้เห็นถึงพลังของตนเองของคนพิการ คนพิการตำบลสะตอก่อตั้งชมรมผู้พิการตำบลสะตอขึ้น โดยเริ่มจากการจับกลุ่มกันเล็กๆ เพียง 2 – 3 คน ที่ต้องการให้ผู้พิการได้มีศักยภาพในชุมชนและสังคม ต่อมาผู้นำดังกล่าวจึงชักชวนตัวแทนแต่ละหมู่ที่พอจะช่วยเหลือตนเองได้มาประชุมปรึกษาหารือ และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ได้เห็นพ้องต้องกันเสนอแนวทางในการที่จะช่วยกันพัฒนาคุณภาพชีวิตให้กับสมาชิกผู้พิการด้วยกันในพื้นที่ทั้งหมดที่มี จำนวน 123 คน

การพูดคุยดังกล่าวได้ตกผลึกจนเกิดการจัดตั้งเป็นชมรมผู้พิการตำบลสะตอ ตั้งแต่วันที่ 23 ธันวาคม 2552 ชมรมฯ ได้ดำเนินการจัดสวัสดิการให้กับผู้พิการในพื้นที่ได้รับประโยชน์ในการเข้าถึงสิทธิในเรื่องต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและทั่วถึงมากยิ่งขึ้น โดยมีหลักการสำคัญ คือ

1. เพื่อเสริมสร้างให้ผู้พิการในระดับชุมชน ได้ตระหนักถึงพลังของตนเอง
2. เพื่อให้เกิดการช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันระหว่างผู้พิการและบทบาทที่มีต่อสังคม การมีส่วนร่วมในชุมชนกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการช่วยเหลือตนเองของคนพิการ
3. เพื่อสังคมจะได้ตระหนักและยอมรับในศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ที่ทัดเทียมกันของคนพิการ

กิจกรรมสำคัญๆ ของชมรมผู้พิการตำบลสะตอในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา มีดังนี้

1. กิจกรรมทำบุญและจัดประชุมใหญ่ของชมรมฯ ประจำปี
2. กิจกรรมการเข้าร่วมประชุมจัดทำแผนพัฒนาสามปี เพื่อเสนอโครงการให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่

- 2.1 โครงการขอรับการสนับสนุนการดำเนินงานและกิจกรรมของชมรมฯ
- 2.2 โครงการสนับสนุนด้านอาชีพให้กับผู้พิการในตำบลสะตอ
- 2.3 โครงการฟื้นฟูและพัฒนาศักยภาพผู้พิการในตำบลสะตอ
- 2.4 โครงการส่งเสริมด้านที่อยู่อาศัย
- 2.5 โครงการสนับสนุนสถานที่ให้กับชมรมผู้พิการตำบลสะตอ
- 2.6 โครงการปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติของผู้พิการตำบลสะตอ
- 2.7 โครงการสนับสนุนกายอุปกรณ์สำหรับผู้พิการ

3. กิจกรรมการลงพื้นที่เยี่ยมผู้พิการในตำบลสะตอทุกๆ เดือน
4. กิจกรรมการเข้าร่วมงานวันคนพิการสากลจังหวัดตราดทุกๆ ปี
5. กิจกรรมการแข่งขันกีฬาตำบลประจำปีทุกๆ ปี โดยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเปตอง
6. กิจกรรมการปล่อยพันธุ์สัตว์น้ำเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษาสมเด็จพระนางเจ้า

สิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ

7. จัดตั้งกองทุนฌาปนกิจผู้พิการตำบลสะตอ
8. กิจกรรมฟื้นฟูและพัฒนาศักยภาพของผู้พิการตำบลสะตอ (ด้านอาชีพ) ประจำปีงบประมาณ 2554 “โครงการเลี้ยงปลาในบ่อดิน”

9. กิจกรรมการส่งเสริมอาชีพจากชมรมคนพิการจังหวัดตราดโดยการอบรมและมอบเตาเผาถ่านให้กับชมรมคนพิการตำบลสะตอ

ผลการดำเนินงานที่ผ่านมาชมรมผู้พิการตำบลสะตอเป็นที่ประจักษ์และได้รับการรับรองเป็นองค์กรสวัสดิการชุมชนจากสำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2554 และทำให้ในปีงบประมาณ 2555 ชมรมผู้พิการตำบลสะตอได้รับการสนับสนุนการส่งเสริมอาชีพจากวิทยาลัยชุมชนตราด โดยชมรมผู้พิการตำบลสะตอได้ดำเนินโครงการ

เลี้ยงปลา กุ้ง ไข่ และปลูกชะอม วิทยาลัยชุมชนตราดให้การสนับสนุนพันธุ์ปลา กุ้ง ไข่ พันธุ์ผัก ฝัก ฝัก อาหารปลาและไข่ พร้อมวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ, องค์การบริหารส่วนตำบลสะตอได้ให้การสนับสนุนงบประมาณประจำปี 2555 พร้อมทั้งมอบหมายให้เจ้าหน้าที่นำเครื่องจักรช่วยในการปรับสภาพพื้นที่ และได้รับการสนับสนุนพื้นที่ในการดำเนินงานจากหมู่บ้านหนองบัว หมู่ 2 ตำบลสะตอ อำเภอเขาสมิง จังหวัดตราดซึ่งการดำเนินงานยังคงต่อเนื่องถึงปัจจุบัน

ปรากฏการณ์การทำงานของชมรมผู้พิการตำบลสะตอดังกล่าวเป็นการทวนกระแสกับแนวคิด กระแสหลักของคนทั่วไป ซึ่งไม่คิดว่าคนพิการจะทำได้ คิดว่าคนพิการหมดสมรรถภาพและไม่มี ความสามารถ แต่ปรากฏการณ์ของชมรมผู้พิการตำบลสะตอนั้น มีการขับเคลื่อนกิจกรรม/โครงการ ต่างๆ มากหลายจนเป็นที่ประจักษ์แก่คนทั่วไป ดังนั้น จึงควรจะศึกษาว่ามีกระบวนการจัดตั้งชมรม ขึ้นได้อย่างไร ปัจจัยอะไรที่มีผลต่อกระบวนการก่อรูปและเพราะเหตุใดการบริหารจัดการของชมรม ผู้พิการจึงยังคงดำเนินอยู่ได้จนถึงปัจจุบัน

ผู้วิจัยจึงได้จัดทำวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อกระบวนการก่อรูปองค์กรประชาสังคมท้องถิ่น ในทัศนะของคนพิการ : กรณีศึกษาชมรมผู้พิการตำบลสะตอ อำเภอเขาสมิง จังหวัดตราด โดยมีฐานคิด ที่ว่า สมาชิกคนพิการในพื้นที่ทุกคน จะเป็นผู้ให้ข้อมูลที่สอดคล้องและใกล้ชิดกับความเป็นจริงมากกว่า กลุ่มอื่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาให้ทราบถึงระดับความคิดเห็นของคนพิการเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการ จัดตั้งองค์กรประชาสังคมท้องถิ่นของชมรมผู้พิการตำบลสะตอ อำเภอเขาสมิง จังหวัดตราด
2. เพื่อศึกษาให้ทราบถึงความคิดเห็นของคนพิการเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการบริหาร จัดการองค์กรประชาสังคมท้องถิ่นของชมรมผู้พิการตำบลสะตอ อำเภอเขาสมิง จังหวัดตราด

ประโยชน์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีประโยชน์ดังนี้

1. คาดว่างานวิจัยที่นำไปเผยแพร่ จะช่วยให้ผู้พิการที่ได้รับโอกาสและการยอมรับ ในศักยภาพและศักดิ์ศรีแห่งการเป็นมนุษย์ที่ทัดเทียมกับคนปกติทั่วไป
2. เป็นข้อมูลให้ผู้เกี่ยวข้อง รวมไปถึงผู้บริหารท้องถิ่นได้ปรับเปลี่ยนในการช่วยเหลือ ผู้พิการในลักษณะของการช่วยเหลือที่ยั่งยืนมากกว่าการให้ ที่ทำให้พวกเขาเหล่านั้นเป็นผู้ต้องพึ่งพา อาศัยสังคมหรือคนปกติต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องของกระบวนการก่อรูปของชมรมคนพิการในฐานะประชาสังคมท้องถิ่น กรณีศึกษาชมรมผู้พิการตำบลสะตอ อำเภอเขาสมิง จังหวัดตราด การวิจัยกำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ กลุ่มคนผู้พิการในพื้นที่ตำบลสะตอ อำเภอเขาสมิง จังหวัดตราด ตั้งแต่เดือนธันวาคม พ.ศ. 2552 ถึงเดือนมีนาคม 2556 จำนวน 115 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เข้าใจแนวทางการวิจัยตรงกันผู้วิจัยจึงมีข้อตกลงเกี่ยวกับคำจำกัดความของการวิจัย โดยแบ่งเป็น 10 ประเด็นหลัก ดังนี้

1. **องค์กรประชาสังคมท้องถิ่น** หมายถึง ความเป็นชุมชนเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างประชาสังคมด้วยการร่วมมือถักทอ การสร้างความสมานฉันท์ การทำงานร่วมกันแบบพหุมิตร หรือเครือข่ายรวมทั้งประเด็นการทำงานร่วมกับรัฐโดยไม่กล่าวถึง “การปฏิเสธรัฐ” (Civil Disobedience) กล่าวคือ การผนวกรัฐเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างประชาสังคมด้วย

2. **คนพิการ** หมายถึง คนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและจิตใจ หรือความบกพร่องอื่นใดซึ่งจะทำให้มีข้อจำกัดในการเรียนรู้ การสื่อความหมาย คือ การพูด ฟัง อ่าน เขียน การทำกิจวัตรประจำวัน การประกอบอาชีพการสร้างสัมพันธภาพกับคนในสังคม การปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน หรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่างๆ และมีความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป

3. **จิตสำนึกทางอัตลักษณ์** หมายถึง การตระหนักรู้ถึงศักดิ์ศรีของคนพิการ ศักยภาพของคนพิการ รวมถึงการที่คนพิการด้วยกันเข้าใจกันได้ดีกว่าคนทั่วไป

4. **ผลประโยชน์** หมายถึง การที่ชมรมผู้พิการตำบลสะตอได้สนับสนุนงบประมาณในการดำเนินงานได้รับสวัสดิการต่างๆ นอกเหนือจากเบี้ยความพิการ การมีอาชีพเสริม และการช่วยเหลือดูแลจากหน่วยงานภาครัฐมากขึ้น

5. **บทบาทของผู้นำ** หมายถึง การชักชวนคนพิการเข้าร่วมจัดตั้งชมรม การจัดประชุมเพื่อให้ข้อมูลแก่คนพิการ การติดต่อประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการติดต่อประสานงานกับผู้นำชุมชนอื่น

6. **เครือข่ายสังคม (Social Network)** อันได้แก่ ผู้นำเครือข่ายต่างๆ ทั้งคนพิการ คนทั่วไป รวมไปถึงหน่วยงานภาครัฐ ซึ่งในที่นี้หมายถึง เครือข่ายของผู้นำคนพิการ (คณะกรรมการคนพิการในแต่ละหมู่บ้าน) เครือข่ายของคนพิการทั่วไป (สมาชิกคนพิการในตำบล) เครือข่ายคนพิการกับผู้นำอื่น (สมาชิกคนพิการในตำบลกับผู้นำทั่วไป) รวมทั้งเครือข่ายคนพิการกับหน่วยงานราชการ (สมาชิกคนพิการในตำบลกับหน่วยงานภาครัฐ)

7. **ภาวะผู้นำ (Leadership)** หรือความเป็นผู้นำ หมายถึง ความสามารถในการวางแผน ในการดำเนินงาน การมอบหมายงาน การปฏิบัติงาน และความเสียสละ

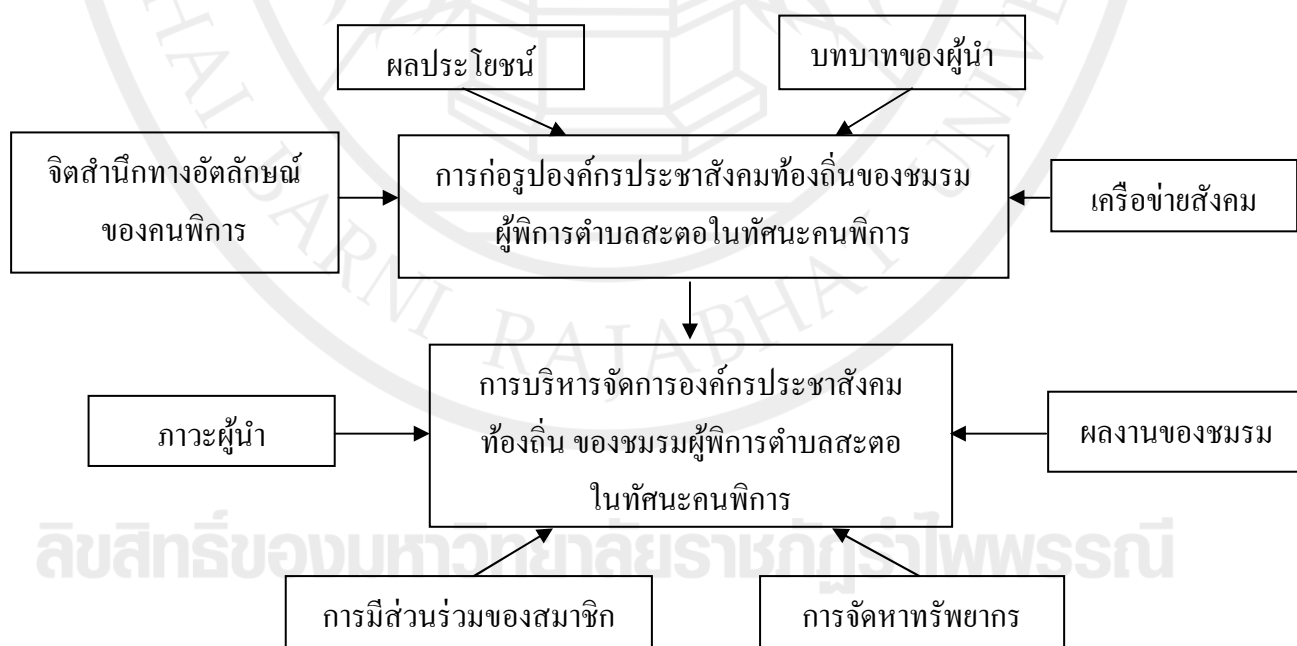
8. **การมีส่วนร่วม (Participation)** ของสมาชิก หมายถึง การที่สมาชิกของชมรมผู้พิการ ตำบลสะตอมีการเข้าร่วมประชุมจัดทำแผนพัฒนาในระดับตำบล การเข้าร่วมเวทีประชาคม การร่วม ตัดสินใจเลือกกิจกรรม/โครงการ รวมไปถึงการเข้าร่วมดำเนินกิจกรรม/โครงการ และการมีส่วนร่วม ในการติดตามและประเมินผลกิจกรรม/โครงการ

9. **การจัดหาทรัพยากร** หมายถึง การขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานราชการ การมีบุคลากรทำงานประจำ การมีวัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรม/โครงการ และการมีทักษะในการ ทำกิจกรรม/โครงการ

10. **ผลงานของชมรม** หมายถึง กิจกรรม/โครงการสำคัญของชมรม ที่ชมรมได้ดำเนินการ ที่ผ่านมา ได้แก่ การจัดประชุมของคณะกรรมการทุกๆ เดือน การลงพื้นที่เยี่ยมบ้านคนพิการ การจัดตั้ง กองทุนฌาปนกิจผู้พิการตำบลสะตอ การจัดประชุมใหญ่และทำบุญประจำปี โครงการเลี้ยงปลาบ่อดิน ภายใต้งโครงการฟื้นฟูและพัฒนาศักยภาพคนพิการตำบลสะตอขององค์การบริหารส่วนตำบลสะตอ และโครงการการเพิ่มโอกาสทางการศึกษาและอาชีพคนพิการของวิทยาลัยชุมชนตราด ภายใต้งโครงการ จัดการความรู้เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

1. ปัจจัยด้านจิตสำนึกทางอัตลักษณ์คนพิการ ผลประโยชน์ บทบาทของผู้นำและเครือข่ายสังคมมีผลต่อการก่อรูปองค์กรประชาสังคมท้องถิ่น ชมรมผู้พิการตำบลสะตอในทัศนะของคนพิการ
2. ปัจจัยด้านภาวะผู้นำ การมีส่วนร่วมของสมาชิก จัดหาทรัพยากรและผลงานของชมรมมีผลต่อการบริหารจัดการองค์กรประชาสังคมท้องถิ่นของชมรมผู้พิการตำบลสะตอในทัศนะของคนพิการ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี